

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”

Anul IV Nr. 41 (190) - 12 octombrie 2014

**DUMINICA A 21-a DUPĂ RUSALII
A SFINȚILOR PĂRIȚI DE LA SINODUL VII ECUMENIC
PILDA SEMĂNĂTORULUI – RUGĂCIUNEA LUI IISUS**

**SF. MC. PROV, TARAH ȘI ANDRONIC;
SF. IER. COSMA, EPISCOPUL MAIUMEI**

lăta una dintre cele mai frumoase pilde rostite de Mântuitorul Iisus Hristos. Frumoasă, pentru că e simplă. Frumoasă, pentru că e luată din viața de toate zilele. Iisus vorbea unor oameni cărora nu le era străină agricultura, și ce altă pildă mai pe înțelesul lor putea să le spună, decât vorbindu-le de ceva legat chiar de viața lor, din care să scoată învățăturile duhovnicești de care aveau nevoie pentru a trăi cu rost și cu tihnă, în pace cu Dumnezeu și cu oamenii.

Si ce frumos începe, tradusă într-o frumoasă limbă românească: „Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și pe când semăna, unele semințe au căzut lângă drum și au venit păsările și le-au mâncat. Altele au căzut pe loc pietros, unde n-aveau pământ mult, și îndată au răsărit, pentru că nu era pământul adânc. Iar când s-a ivit soarele, s-au pălit de arșiță și, neavând rădăcină, s-au uscat. Altele au căzut între spini, dar spinii au crescut și le-au înăbușit. Altele au căzut pe pământ bun și au dat rod: una o sută, alta șaiszeci, alta treizeci. Cine are urechi de auzit să audă.” (Matei 13, 3-9)

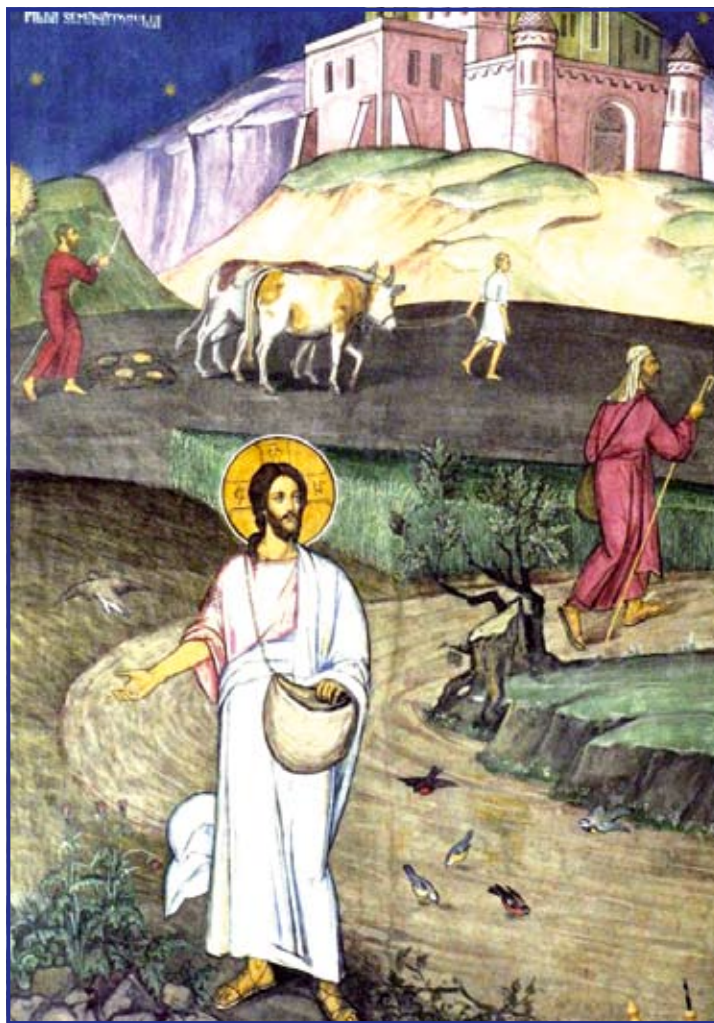
Noi vrem să știm, și trebuie să știm, ce e cu noi în lumea aceasta. În al doilea rând vrem să știm, și trebuie să știm, să distingem binele și răul și, în al treilea rând, trebuie să știm în ce măsură ceea ce facem noi, ceea ce gândim noi, are urmări numai în viața noastră de aici sau are urmări și dincolo, în viața cealaltă. Numai așa vom ști cum să ne trăim viața aici, cum s-o trăim responsabil și cum să ne-o organizăm, ca să n-o trăim la întâmplare. Și ne-o organizăm în așa fel, încât să putem da „răspuns bun” și vieții de aici, și dincolo, când ne vom întâlni cu Dumnezeu. Pentru aceasta S-a întrupat Dumnezeu. Pentru aceasta Tatăl ne-a trimis Cuvântul Său, garanția adevărului.

Despre acest Cuvânt vorbește Mântuitorul în Pilda Semănătorului. El se adresează tuturor. Semănătorul își seamănă sămânța în toate sufletele. Sămânța, precizează Mântuitorul, este Cuvântul lui Dumnezeu „despre Împărăție.” (Matei 13, 19) Căci chiar El tâlcuiește ucenicilor pilda pe care le-a spus-o.

Unele semințe cad lângă drum, acolo unde arătura e mai la suprafață, pământul e mai tare și ele nu pot încolți. Rămân afară și le mănâncă păsările. Dar nu pentru că Semănătorul le-ar fi semănat acolo, ci pentru că cel ce le primește le lasă să alunece, adică „nu pricepe” învățăturile despre Împărăție. Și atunci „vine vicleanul și răpește cele semănat în inima lui”. E clar deci că semințele fuseseră „semănat în inima lui”.

Aceștia sunt cei indiferenți, cei dezinteresați, cei cărora păcatul le-a întunecat mintea și nu pricep, și nu vor să priceapă cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu mai sunt un pământ bun, pentru că nu-și mai aparțin. În locul lor a intrat altcineva, ca și cum într-o casă în care odinioară aveai prieteni care te găzduiau, acuma a intrat

PĂMÂNTUL CEL BUN ESTE INIMA CURATĂ

cineva care nu te mai cunoaște. Ceva i-a scos din casă. I-a scos din casă păcatul pe care l-au lăsat să intre puțin câte puțin, până i-a scos de tot.

Așa e și cu păcatul pe care îl lăsam puțin câte puțin să ni se strecoare în viață. În cele din urmă pune stăpânire pe noi, și atunci sămânța învățăturii nu mai are pe ce prinde. Terenul păcatului e sterp. E pustiu. Peste alții căzând sămânța, aceia se vor comporta față de ea ca și piatra. Nu sunt un teren bun pentru ea. Nu sunt temeinic interesați. Rămân superficiali. Aceștia primesc cuvântul cu bucurie dar apoi, neputându-se înrădăcina în ei, în vreme de ispită se leapădă ușor de el. Nici nu-l mai recunosc. Și precum pe piatră nu poate încolți nimic, tot așa nici pe astfel de suflete nu poate încolți cuvântul lui Dumnezeu. Ei sunt ca piatra impermeabilă, care nu primește sămânța, nu aude, nu vede, nu simte nimic. Despre unii ca aceștia, vorbește Zaharia: „Urechile lor le-au îngroșat ca să nu audă legea Mea, nici cuvintele pe care le-a trimis Domnul Atotștiutorul...” (7, 11).

Alții se comportă ca spinii. Umbrind sămânța și lipsind-o de lumină, n-o lasă să încolțească. Această parte a parabolei ar putea fi un ecou al unui îndemn al profetului Ieremia: „Arați pământ nou și nu semănați între spini” (4, 3). Aceștia sunt cei care se lasă copleșiți de multe griji lumești, de bogății și de plăcerile vieții, și uită de cuvântul lui Dumnezeu. Un predicator de la începutul veacului nostru, Arhiepiscopul Evghenie Piteșteanul (Pășune duhovnicească, 1912) spune despre aceștia că sunt „sufletele celor stăpâniți de înghimpoasele griji ale veacului”, în care semințele „se înecă și nu leagă spre rodire” (p. 272). M-a atras cuvântul „înghimpoasele”. Expresiv! Disparut astăzi din limba, dar vrednic de a fi reamintit! Pune, oare, această pildă vreă problemă deosebită conștiinței creștine? Ne lasă ea cu probleme nelămurite? În general, pilda e simplă și ușor de înțeles. Dar unii se întrebă totuși: De vreme ce cuvântul cade lângă drum, ce răspundere am eu? De vreme ce am fost făcut să fiu de piatră, ce răspundere am eu? Și apoi, nu este, oare,

adevărat că, într-adevăr, avem atâtea griji pe lumea aceasta? Avem atâtea de făcut, avem de răspuns atâtor solicitări de tot felul. Trebuie să acumulăm atâtea lucruri pentru ca să ne putem întreține pe noi și familia, încât nu mai avem timp și pentru cuvântul lui Dumnezeu. Toți îl primim într-un fel, dar că nu prinde, că nu încolțește, nu e vina noastră!

Noi trebuie să fim ca pământul cel bun, pe care, căzând sămânța, a încolțit și a dat roade bune. Despre aceștia Mântuitorul spune așa: Ei sunt aceia care „aud învățătura și o pricep; aceștia sunt roditori.” (Matei 13, 23) Adică: în aceștia rodește cuvântul, pentru ei și pentru alții. Aceștia devin utili și altora. Ceilalți rămân egoiști, închiși în ei și în grijile lor. Nu dintre dânșii se aleg generoșii. Nu acești creștini sunt cei mai activi în viața socială, în lucrările obștești, în interesul pentru aproapele.

Cei ce sunt pământ bun sunt cei cu inima bună, cei cu inima curată. Acesta este terenul cel bun: inima bună, inima curată, prin urmare dragostea. Dragostea

de oameni și credința în Dumnezeu, acesta este terenul cel bun, pe care căzând cuvântul încolțește și dă roade. Iar aceasta roadă este omul cel nou (Ioan 3, 3; Rom. 6, 4; II Cor. 5, 17; Efeseni 4, 24), omul acela despre care Sfântul Apostol Pavel spune că are în el „mințea lui Hristos” (II Cor. 10, 5), „simțirea lui Hristos” (Filipeni 2, 5), omul care nu poate fi decât bun.

Nu e în discuție nici sămânța, nici arta semănătorului, ci pământul, terenul, inimile oamenilor. Orice agricultor știe că pământul trebuie pregătit, ca să primească sămânța și s-o facă să rodească. Semănătorul seamănă mereu. Atunci, și azi, și în veac. Cu acest prilej și-a încheiat Iisus vorbirea prin: „Cine are urechi de auzit, să audă!” (13, 9). Și către noi se adresează tot prin ele, cu amărăciune, cu gând neascuns de prevenire, dar și cu speranță și dragoste. Fie urechile noastre luând aminte la glasul cuvintelor Sale. ❖

**IPS Antonie Plămădeală -
Semănătorul de cuvinte din parabola
mâhnirii; fragmente**

Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași Cea mai iubită sfântă a românilor

Sfânta maica noastră Parascheva, numită „cea Nouă”, de la Iași, „a Moldovei luminătoare” și lauda întregii Ortodoxii, s-a născut în satul Epivat din Tracia răsăriteană, nu departe de Constantinopol, pe la începutul secolului al XI-lea, din părinți binecredincioși și de bun neam.

Cei doi copii, Eftimie și Parascheva, au primit în familie o aleasă creștere și educație religioasă. Astfel, Eftimie, fratele mai mare al cuvioasei, a intrat înaintea ei în nevoiața monahală. Apoi, pentru sfințenia vieții lui, ajunge episcop al Matidiei și păstorește bine Biserica lui Hristos până la sfârșitul vieții. La fel și Sfânta Parascheva, iubind mai mult decât orice pe Hristos, la vârsta de aproape 15 ani, a intrat într-o mănăstire de fecioare din orașul Ieraclia Pontului. După cinci ani se închină la Mormântul Domnului și se nevoiește mai mulți ani într-o mică mănăstire de călugărițe pustnice de pe Valea Iordanului.

La vârsta de 25 de ani, luând poruncă de la îngerul Domnului, s-a reîntors în patrie și s-a nevoit încă doi ani lângă biserica satului natal, Epivat. Pe la jumătatea secolului XI, anul 1050, la vârsta de 27 de ani, Sfânta Parascheva și-a dat sufletul în mâinile Domnului și a fost înmormântată aproape de malul mării. Mai târziu, în urma unor minuni la mormântul ei, moaștele Cuvioasei Parascheva au fost aflate întregi în pământ și s-au pus în biserica Sfinților Apostoli din satul Epivat, spre cinștire și închinare. Aici au stat sfintele ei moaște aproape 175 de ani.

În anul 1223, țarul româno-bulgar Ioan Asan al II-lea (1218-1241) a strămutat moaștele Cuvioasei Sfânta Parascheva la Târnovo, capitala Bulgariei, fiind depuse în catedrala cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”. Mai

târziu, fericitul patriarh Eftimie al Bulgariei scrie „Viața Cuvioasei Parascheva” și o trece în sinaxarul Bisericii cu zi de prăznuire la 14 octombrie. Din a doua jumătate a secolului XIV, cultul Sfintei Parascheva trece și la nordul Dunării, în cele trei țări române.

La Târnovo au stat moaștele celei numită Sfânta Parascheva 160 de ani. În anul 1393, căzând Bulgaria sub ocupația turcilor, sfintele ei moaște au fost dăruite pentru puțin timp lui Mircea cel Bătrân, domnul Țării Românești. După trei ani, turcii le-au dat cneghinei Anghelina a Serbiei, care le strămută la Belgrad, unde rămân 125 de ani.

În anul 1521, turcii ocupă și Serbia și iau din nou ostatice moaștele binefăcătoarei noastre, Sfânta Parascheva, pe care le duc în palatul sultanului din Constantinopol. Apoi, sfintele ei moaște sunt răscumpărate de la turci de către Patriarhia Ecumenică cu 12.000 de ducați de aur și rămân în Catedrala patriarhală din Fanar timp de 120 de ani. În anul 1641, însă, ajungând Patriarhia de Constantinopol datoare la Poarta otomană cu sume mari de bani, ce reprezentau birul anual impus asupra Bisericii, patriarhul Partenie a dăruit moaștele Cuvioasei Sfânta Parascheva, drept recunoștință, domnului Moldovei, Vasile Lupu, care a achitat turcilor toate datoriile patriarhilor de Constantinopol și Ierusalim pe mai mulți ani.

În anul 1641, la 13 iunie, moaștele Preacuvioasei maicii noastre Sfânta Parascheva au ajuns în Iași și au fost așezate cu multă cinste în frumoasa biserică atunci zidită, a Mănăstirii Sfinților Trei Ierarhi. Aici au stat până la 26 decembrie 1888, când au fost scăpate prin minune de un incendiu. Apoi au fost transferate în noua Catedrală

mitropolitană din Iași unde se află și astăzi.

Sfânta Parascheva de la Iași se prăznuiește la 14 octombrie, când se face mare pelerinaj din toată țara.

Nenumărate sunt minunile și vindecările de boli ce s-au făcut credincioșilor, care au alergat cu rugăciuni și lacrimi la moaștele Preacuvioasei maicii noastre, Sfânta Parascheva de la Iași, de-a lungul a 350 de ani de când ocrotește Moldova și țara noastră.

Cea mai mare minune a Cuvioasei Maicii noastre, Sfânta Parascheva este însăși preamărirea trupului ei cu darul neputrezirii, al vindecării de boli și al izbăvirii de multe nevoi și primejdii. Din cauza aceasta a fost luată ca protectoare în toate țările ortodoxe din Balcani. Ba și turcii se cucereau de minunile ce se făceau creștinilor care îi cereau ajutor cu credință și evlavie. ❖

**Arhim. Ioanichie Bălan -
Patericul românesc; fragmente.**

Jurnal de pelerin: Georgia

Ne desparte o întindere de ape: Marea Neagră. Aceasta însă nu l-a împiedicat pe Sfântul Apostol Andrei să creștineze populațiile ce locuiau pe malul vestic și estic al Mării Negre, dacia și ivirenii. Sfântul Apostol Andrei a ales să propovăduiască din casă în casă, de la suflet la suflet, în taină și despre Taină. Popoarele noastre, român și georgian se deosebesc prin multe, dar au în comun cel puțin câteva lucruri: credința ortodoxă, pe care au primit-o chiar de la începutul creștinismului, faptul că au rezistat de-a lungul istoriei, deși au fost așezate între imperii puternice care le-au disputat și cucerit de multe ori, și ambele țări au avut parte de comunism prin „grija” Rusiei bolșevice.

Între 23 și 30 septembrie, Părintele Dinu Pompiliu a condus un grup de pelerini, printre ei și câțiva enoriași ai parohiei Șerban Vodă, în Georgia. Țară așezată între Europa și Asia, se numără printre primele țări din lume creștinate. Având Marea Neagră la vest, se învecinează la sud cu Turcia și Armernia, la est cu Azerbaidjan, și la nord cu Rusia. Din păcate, pentru românul obișnuit, istoria, cultura, Biserica Georgiei sunt în general puțin cunoscute. Dar chiar și pentru pelerinul care are informații peste medie, Georgia depășește cu mult toate așteptările.

Întâlnirea cu Georgia este pentru orice călător una magică. Această țară mică, de aproximativ 70.000 de km pătrați, se întinde de-a lungul munților Caucaz de la Marea Neagră spre est. Cu înălțimi ce ajung la peste 5.000 de metri, țara te cucerește la prima întâlnire. Țară muntoasă, cu multă verdeață și cu păduri parcă neatinsse de mâna omului. Este locuită de aproape cinci milioane de cetățeni, în cea mai mare parte georgieni de religie ortodoxă.

Istoria Georgiei merge până mult în antichitate, și vorbim de mii de ani înainte de Hristos. Limba oficială, georgiana sau kvarteli este una foarte veche, a cărei origini se pierd în timp, iar alfabetul este unic în lume. 70% din populație sunt georgieni, de religie ortodoxă. Principala minoritate o constituie armenii, 8%, vin apoi azerii și rușii 6% și alții.

Este o minune că această țară, mai bine zis acest popor georgian a supraviețuit de-a lungul istoriei. Poate pentru că au primit încă din primul secol credința creștină. Dar cea care a determinat creștinarea regatului Georgiei, a fost Sfânta Nina, cea întocmai cu Apostolii. S-a născut în Capadocia din părinți creștini și era rudă cu Sfântul Mucenic Gheorghe. Datorită misiunii ei în Georgia, prin anii 317 se botează Regele Mirian al II-lea din Georgia de răsărit și Regina Nana din regatul de Apus, cei doi adoptând creștinismul ca religie de stat. Iar în anul 486, cu binecuvântarea Patriarhiei Antiohiei, Biserica Georgiei devine autocefală, iar în anul 1010 întâistătătorul ei, Catolicosul, devine Patriarh.

Viața Bisericii Georgiei se împletește cu istoria tumultuoasă a țării, căci perșii, otomanii, rușii, dar nu numai ei, au călcat de nenumărate ori teritoriul Georgiei, i-au supus poporul și nu de multe ori i-au obligat pe creștini să se lepede de credința lor. Dar mulți sunt cei care nu s-au lepădat de Hristos, nu puțini sfinți umplând calendarul georgian. Dintre ei putem să amintim două femei care au condus cu cinste Georgia și au apărut cu dârzenie credința străbună. Prima dintre ele este Regina Tamara, care în anul 1184, când avea 18 de ani, urcă pe tron și conduce Georgia cu o deosebită înțelepciune și autoritate. Deși sub asediul otomanilor, și obligată să treacă la islam, Regina se va ruga mult și-și va conduce poporul în lupta împotriva invadatorilor. Nu-și va lepăda credința, dimpotrivă se va sprijini și întări în ea, iar țara sub conducerea ei va avea cea mai mare întindere din toată istoria Georgiei. Anul 2013 a fost anul omagial dedicat frumoasei, înțelepte, dar mai ales sfinte Regine Tamara. Canonizată de Biserica Georgiei, ea este prăznuită la 1 mai și în Duminica Mironosițelor.

Dar și mai impresionantă este viața Sfintei Mucenițe Ketevan, devenită regină a Georgiei după moartea soțului ei în 1605. Asemenea Sfântului Domnitor Martir Constantin Brâncoveanu, această regină își vede familia torturată de perși, respectiv fiul și copiii acestuia. Dar nu-și va vinde sufletul nici atunci când ea însăși este torturată și răstignită chiar pe cruce. Are parte de o moarte martirică la 13 septembrie 1624.

Călătorind prin Georgia, constăți cât de mult oamenii își iubesc și respectă istoria și Biserica. După ce aproape 200 de ani au fost sub ruși, după 1990 și-au recăpătat independența. Biserica și-a recâștigat și ea demnitatea de Patriarhie. Peste tot bisericile care în timpul comuniștilor au avut diverse întrebuințări, au fost refăcute și redat

cultului. Georgia are biserici foarte vechi, unele fondate chiar în secolul al IV-lea cum ar fi Catedrala Svetiskhoveli din Mțheta, vechea capitală a regatului, prima biserică din lemn fiind ridicată peste mormântul Sfintei Sidonia. Aceasta a murit prin anii 40 ai primului veac, având în mână Cămașa lui Hristos pe care fratele ei, evreu, o adusese de la Ierusalim. Pentru că nu i-au putut lua Sfântul Veșmânt din mâini, au îngropat-o împreună cu el. Multe minuni sunt legate de acest loc foarte important pentru biserica georgiană. Catedrala de piatră construită peste mormântul Sfintei Sidonia a fost secole Catedrală Patriarhală.

Dintre odoarele sfinte păstrate cu deosebită grijă de georgieni, se află o Cămașă a Maicii Domnului, care este adăpostită într-un muzeu din Zugdidi. Iar crucea Sfintei Nina împletită din viță de vie și perii capului ei se află azi în Catedrala Sioni din Tbilisi.

Georgienii au căutat să-și refacă toate bisericile și mănăstirile vechi după planurile inițiale, dar au construit și altele. Toate însă păstrează stilul și sunt făcute din aceleași materiale și în aceeași tehnică ca și cele vechi, încât cei neavizați nu deosebesc o biserică de câteva veacuri de una terminată de curând. Și deși sunt numai aproximativ 3,5 milioane ortodocși georgieni, în capitala Tbilisi au construit o măreață Catedrală cu hramul Sfintei Treimi care este al patrulea

cel mai înalt lăcaș de cult ortodox din lume, având fără cruce 84 de metri înălțime! Și doar în 9 ani, între 1995 și 2004, acest popor atât de mic și sărac a construit o impozantă catedrală, ca mulțumire și recunoștință pentru ocrotirea de care s-a bucurat Georgia de-a lungul istoriei.

Deși cu mult mai săraci decât românii, georgienii au pornit o reformă care începe să dea roade. Și pun pe primul plan credința, educația și sănătatea. Părinții renunță chiar la mica lor avere, casele lor umile, pentru a da o bună educație tinerilor. Aceștia ajung să învețe și în străinătate, dar după câțiva ani de școală și experiență profesională se întorc să lucreze în țară și să-și facă datoria față de ea.

Peste tot însă Biserica Ortodoxă Georgiană are un cuvânt de spus. Să amintim doar că Patriarhul Ilia al II-lea al Georgiei, care

păstorește cu demnitate și curaj Biserica încă din anul 1977, a salvat țara de la un declin demografic fatal Georgiei în câteva decenii. În anul 2007 a hotărât să boteze personal orice copil născut într-o familie după primii doi. Și această inițiativă a dat roade, azi patriarhul Ilia având aproape 20.000 de finii!

Și nu poate să nu te impresioneze faptul că deși foarte săraci, georgieni sunt în același timp smeriți și evlavioși, dar și înțelepți, tenace uneori chiar încăpățânați în a-și urma țelul și rostul. Căsătoria este sfântă pentru ei, și fac acest pas de obicei sub vârsta de douăzeci de ani. În timpul pelerinajului grupului nostru, într-o zi de duminică, au fost văzuți zeci de perechi de tineri, însoțiți de multe ori doar de nașii lor, așteptând să le vină rândul pentru cununie.

Apoi ești uimit de curăția acestor georgieni

și căldura cu care își întâmpină oaspeții, turiști sau pelerini asemenea nouă. La zecile de biserici și mănăstiri orice creștin cât de sărac găsește mângâiere și binecuvântare. Dacă ai lăsat un pomelnic spre a fi pomeniți ai tăi, fii sigur că nu există un număr de zile în care va fi pomenit. Cumperi cu 2 lari un carnețel în care îi pomeniți pe ai tăi, și-l pui într-un sertar. De acolo, va fi luat și va fi citit, în principiu neexistând un termen de la care nu mai sunt pomeniți cei de pe carnețel.

Nu avem spațiu pentru a vorbi de multele locuri de mare însemnătate religioasă, istorică sau culturală pe care le-a vizitat grupul însoțit de Părintele Dinu Pompiliu, dar vreau să amintesc doar că în chiar zilele în care în țară îl prăznuim pe Sfântul Antim Ivireanu, pelerinii noștri au ajuns în satul Sfântului Ierarh, Ude. Aici au aflat cimitirul în care odihnesc părinții lui, Ioan și Maria, și au mers la cele două mănăstiri din sat: una de călugări și cealaltă de călugărițe. Ultima dintre ele a preluat o clădire ce servea drept cămin cultural în timpul comunismului. Azi, aici maicile au deschis o școală pentru copii din sat, unde ele însele predau. Iată că testamentul Sfântului Antim Ivireanu se împlinește și aici, pentru că el a lăsat urmașilor legământ să se preocupe, printre altele, de educația tinerilor.

Pe tot parcursul acestui pelerinaj, grupul nostru s-a aflat în grija Ambasadorului Georgiei în România, Ilia Giorgadze. Cu aceeași ospitalitate caracteristică fiecărui georgian, a considerat că și-a făcut doar datoria, încercând să facă cunoscută țara sa cât mai multor români. Pentru că fiecare pelerin care vine în Georgia și descoperă cu uimire și bucurie oamenii, locurile, istoria și cultura acestei țări devine un ambasador al poporului gruzin.

Oricum Georgia ne poate învăța foarte multe. Este un loc încărcat de istorie, de spiritualitate, și care a însemnat mult pentru civilizația umană. Taine adânci poartă acest țărâm în care noi românii ajungem cu greu. Dar dacă vii în aceste locuri, afli cât mai multe și vezi odoarele sfinte neprețuite ale culturii și Bisericii georgiene, și mai ales dacă îi cunoști pe acești oameni, primești o lecție de viață absolut deosebită.

În speranța că mult mai mulți dintre noi vom putea veni să vedem aceste locuri și să ne adăpăm de la spiritualitatea acestui popor dârz și profund evlavios, nu ne rămâne decât să aflăm cât mai multe despre viața sfinților georgieni și să ne rugăm lor, și mai ales Sfântului Ierarh Antim Ivireanu.

Ca să ne dea credință, putere și înțelepciune pentru a rezista demn și smerit în această lume plină de încercări pentru oameni și popoare. ❖

Parohia Șerban Vodă a deschis un nou site pe care îl puteți accesa la adresa:
www.parohiaserbanvoda.ro

Orarul Centrului Parohial pentru copii și tineret			
Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	14 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română - clasa a XII-a	Prof. Stănescu Doina
Marți	17 ³⁰ -19 ⁰⁰	Matematică - clasa a XII-a	Prof. Mocanu Galina
Miercuri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Limba română - clasa a VIII-a	Prof. Popa Claudia
Joi	13 ³⁰ -15 ³⁰	Limba română / matem. clasa a IV-a	Prof. Rusescu Georgeta
Joi	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Geografie - clasa a XII-a	Prof. Dobre Cristina
Joi	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Electronică - clasele V-XII	Ing. Petrică Stoenică
Vineri	09 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	Limba română - clasa a VIII-a	Prof. Tase Simona
Vineri	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Matematică - clasa a VIII-a	Prof. Stuparu Germina
Vineri	16 ⁰⁰ -17 ⁰⁰	Limba engleză - clasele III-IV	Prof. Turcsany Manolescu Daniela
Sâmbătă	15 ³⁰ -17 ³⁰	Matematică - clasele VII-VIII	Ing. Tomescu Paul

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică, 12 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 21-a după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic); (Pilda semănătorului / Rugăciunea lui Iisus) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni, 13 octombrie	17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Marți, 14 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Sf. Cuv. Parascheva - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri, 15 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri, 17 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă, 18 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților
	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernie
Duminică, 19 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 20-a după Rusalii (Învieria fiului văduvei din Nain) Utrenia, Sfânta Liturghie